

INTRODUCTIE

Mijn proefschrift onderzoekt de erfenis van de Perzische conjunctie astrologie in de moderne wereld. Eeuwenlang is de conjunctie van Jupiter en Saturnus de basis geweest van interessante voorspellingen. De volledige cyclus van Jupiter en Saturnus was vergelijkbaar met de 1000-jaar periode vanuit de Zoroastrische astrologische geschiedenis en was indicatie voor historische verandering. Deze historische praktijken bieden een rolmodel voor het huidige gebruik van de buitenplaneten cycli door astrologen.

OORSPRONG VAN MUNDAAN ASTROLOGIE

De vroegste vorm van astrologie in het Westen zijn de kleitabletten uit Mesopotamië. Deze oude astrologie was van nature mundaan. In December 1853 ontdekte een plaatselijke onderzoeker, Hormuzd Rassam, het Koninklijke paleis van de Asirische koning Ashurbanipal die regeerde van 668-631 BC in Nineveh. Rassam en zijn team vonden duizenden kleitabletten in de Koninklijke bibliotheek. Deze kleitabletten werden in Londen ontcijferd en waren de bases van de oude Mesopotamische kennis. Met de Persische invasie in Mesopotamië, werd de voormalige dominantie van de tempelcultuur langzaam afgebroken en de sterren konden officieel bestudeerd worden, maar het een en ander had heel veel tijd nodig en de Babylonische astrologie kwam langzaam onder Griekse invloed. De Grieken gebruikten geboorte horoscopen en de Babyloniers meer mundaan astrologie. De filosoof Plato creëerde de Platonische revolutie. Plato veranderde de Babylonische kosmische staat in een meer aanvaardbare Griekse kosmologie. Plato's doel was een kosmos die leefde, intelligent was, geordend en wiskundig. Aristoteles was Plato's belangrijke student en heeft Plato's werk voortgezet. Na Plato en Aristoteles ging de ontwikkeling van de mundane astrologie door vier belangrijke periodes.

VIER BELANGRIJKE PERIODES NA PLATO

De 1ste fase kwam van de Griekse astronoom en geograaf Claudius Ptolemeus. Zijn werk *De Almagest* was gebaseerd op astronomie en observaties vanuit de filosofische ideeën van Aristoteles. In zijn werk de *Tetrabiblos*, werd de basis gelegd voor mundaan astrologie. Ptolemy maakte al een scheidingslijn tussen astronomie en astrologie, astrologie verdeelde hij in geboorte horoscopen en in mundaan astrologie met o.a. aardbevingen en epidemieën. Tot aan de 17de eeuw werd de *Almagest* gebruikt.

De 2de fase begon met het belangrijkste werk van de 8ste eeuw Joodse astroloog Masha'allah. De astrologische basis van Masha'allah komt van de Sassaniden periode vanuit een theorie dat belangrijke religieuze en politieke veranderingen werden aangegeven door de conjuncties van de planeten Jupiter and Saturn'.

In de 3de fase is het vooral de Germaanse theoloog Johannes Kepler die bekend werd om zijn hervormingen op de wereld in the late 16th and het begin van de 17de eeuw. Kepler was op zoek naar een perfecte cosmische staat, waarbij hij de methode van voorspellen hervormde. Zijn astrologische benadering was veranderd op dezelfde manier als zijn benadering voor de astronomie was veranderd.

De 4de fase kwam in 1951 toen Charles Carter zijn boek *An Introduction to Political Astrology* presenteerde met een speciale paragraaf over nationale oprichtings horoscopen.

Vóór 1939 werden de meeste mundane voorspellingen verricht op basis van begin horoscopen (Ingres) in hoofdtokens met behulp van eclipsen voor de hoofdsteden van de desbetreffende landen. Charles Carter, directeur van de Faculteit der astrologische studies en voorzitter van de astrologische Lodge in Londen was een belangrijk persoon en behoorde tot een elite groep van Britse astrologen. The London Times citeerde Carter in 1936 dat er geen oorlog zou komen. Carter's invloed op andere astrologen was van grote potentie en ze geloofde dat zijn voorspelling klopte voor de duiding van Hitler. Een paar maanden voor de Tweede Wereldoorlog begon, beweerden twee belangrijke media astrologen, R.H. Naylor en zijn vrouw Phyllis, dat Hitler een man van vrede was en ze waren ervan overtuigd dat er geen oorlog zou komen.

OORSPRONG VAN DE THEORIE OVER ASTROLOGISCHE CONJUNCTIES

Volgens Mary Boyce, is Zoroastrisme de oudste van de geopenbaarde wereld religies en heeft een belangrijke rol gespeeld in de leidende religieuze traditie van het oude Iran. Het heeft zijn wortels in een ver verleden, te beginnen met de legendarische profeet Zarathoestra, maar genoemd in het Westen als Zoroaster, bekend van oude Grieken. Boyce, Jenny Rose en Oktor Skjaervo vermoedden dat Zoroaster leefde tussen 1700 en 1500 BC.

Dit kan worden afgeleid uit de taal van de heilige boeken van de aanhangers van het Zoroastrisme, de Avesta. Het is duidelijk dat de taal van de Gathas, gezangen en psalmen van Zoroaster, zijn verouderd en nauw verwant aan de Rigveda, de liederen en gezangen van het oude India. Boyce beweerde dat de Rigveda reeds in 1700 voor Christus bekend was. Het lijkt geen twijfel dat de Gathas deel uitmaken van de Avesta, er is een linguïstische vergelijking tussen de Avesta en de Rigveda. Peter Clark gaat uit van 1400 BC, afgeleid van Zoroaster's Gathas. Albert de Jong suggereert dat de taal van het oudste deel van de Avesta waarschijnlijk van rond 1000 BC is. De Jong stelt dat een deel van de Avesta volstrekt vergelijkbaar is met de traditie van Zoroaster. Het oudste deel van de Avesta wordt vergeleken met de Vedische traditie op het gebied van grammatica. De leer van de Avesta wordt gekarakteriseerd door een sterk dualisme tussen goed en kwaad. De mens is ingeklemd tussen Ahura Mazda, god van het goede en Ahriman, god van het kwaad en men dient in de eeuwige strijd tussen beiden, de kant van het goede te kiezen.

Voor het eind van de 5de eeuw BC, werd de tijd ingedeeld in een wereld jaar van 12 millennia, waarvan de laatste drie millennia voor de profeet Zoroaster waren en eindigde met de Wereld Verlosser. Een en ander staat opgeschreven in de Bundahisn, een collectie van Zoroastrische tradities. Zoroastrisme is in feite een archetypisch eeuwenoud geloof, waaraan de meeste latere millennium bewegingen hun geschiedenis te danken hebben.

Een ander belangrijk gegeven is de ontwikkeling over vertaling van Persische teksten, dit is niet opgenomen in het proefschrift. In de 17de eeuw kwamen Europese onderzoekers in contact met Zoroastrische volgelingen in West India. Deze volgelingen, genaamd Parsis, hadden hun thuisland Perzië verlaten na de vervolging van de Moslims. De onderzoekers namen de manuscripten van de Parsis mee naar Europa. In 1723 werd een kopie van de Vendidad, een oude collectie van Zoroasters religieuze wetten en rituelen, opgehangen in de Oxford Bodleian. Niemand kon de tekst lezen en in verloop van tijd werd de Vendidad naar Parijs gestuurd. En zo gebeurde dat een jonge Franse geleerde voor Indiase cultuur, Anquetil Du Perron (1731-1805) in 1754 kennis maakte met het oude manuscript. Hij vertrok met een soldaten garnizoen naar India om de religie en de literatuur van de volgelingen van Zoroaster te bestuderen en leefde tussen hen. In 1771 werd Du Perron's werk *Zend-Avesta, Ouvrage de Zoroastre* gepubliceerd. Wat een succes zou zijn, bleek jaloezie en frustratie van mede wetenschappers. Pas later bleek dat de basis van de Parsi taal in Du Perron's werk verkeerd door hem was geïnterpreteerd en dit werd ontdekt door de Franse professor van Sanskrit, Eugene Burnouf, in het achtergelaten materiaal van Du Perron. Pas in 1860 heeft E.W. West, het eerste tekst boek van de Pahlavi gepubliceerd *Sacred Books of the East* [Oxford].

Achaemenian Persisch rijk 550-330 BC

Volgens Boyce, werd het Zoroastrisme geaccepteerd als de Iraanse religie door het rijk van de Achaemenian Perzen (550-330 BCE) en hun priesters de Magiërs. Een groot deel van onze kennis over de aanhangers van het Zoroastrisme en de Magiërs is afgeleid van de geschiedenis van de Griekse geleerde, Herodotus. Hij is verantwoordelijk voor de informatie, dat de Magiërs een van de zes Meden clans waren, die een patrimonialisten priesterlijke stam vormden en een belangrijke positie bezetten in de Meden hofhouding als dromen uitleggers, tolken, waarzeggers en als wijze mannen waren zij ook bedreven in astrologie.

Vóór de Perzen vormden de Meden de grootste macht in Iran, nomaden volk

Herodotus 484 – 425 BC

In zijn werk *The Histories*, schreef Herodotus over de Perzische tradities en het offer ritueel van de koningen en hij concludeerde dat zowel de Grieken geloofden in de goden als de Perzen. Herodotus schreef dat 'de Magiërs met hun eigen handen elk schepsel doodde, met uitzondering van honden en mensen.' Het bewijs dat de Magiërs openlijk het doden van schadelijke dieren beoefenden, is te vinden in de Vendidad. Herodotus verklaarde, dat er een groot verschil is tussen de Magiërs en de priesters van Egypte, met betrekking tot het offeren: de Magiërs, hielden hun praktijken niet verborgen.

Aristotle 384 – 323 BC

Precies een eeuw na Herodotus, werd Aristoteles geboren. Aristoteles 'werk had betrekking op de hele scholastieke filosofie, die begon met het schrijven van dialogen over het platonische model en zijn eigen fundamentele invloed en het geloof in de wetenschappelijke methode.

In *The Works of Aristotle* werd een selectie gevonden van de meest interessante fragmenten die behoorden tot zijn verloren werk. Het hoofdstuk *On Philosophy*, begon met korte dialogen, als antwoord op Herodotus 'werk. Aristoteles zei dat Zoroaster in Perzië ongetwijfeld was gekoppeld aan de kunst van magie en gaf aan dat Zoroaster zesduizend jaar leefde voor de dood van Plato. Hij verklaarde dat de Magiërs zelfs ouder zijn dan de Egyptenaren en dat volgens de Magiërs er twee belangrijke geloofsovertuigingen zijn, een goede geest Ahura Mazda en een boze geest, Ahriman '. De Magiërs ondersteunden de theorie van de voorouders over het Goede, als hoogste principe van de schepping.

Alexander de Grote veroverd Iran 334 – 326 BC

Vóór de verovering van Iran door Alexander de Grote, was Aristoteles leermeester van Alexander de Grote in Macedonië. Aristoteles was een leider met vele wetenschappelijke disciplines en Alexander de Grote werd vooral aangetrokken tot politieke onderwerpen en Aristoteles' invloed hierbij, dit gaf Alexander een intellectuele motivatie voor zijn missie. De verovering van Alexander was gerelateerd aan het grondgebied van het Achaemenian Rijk, waarbij de Zoroastrische gemeenschap leed onder Alexander's geweld. In de Bundahisn, een Zoroastrische Bijbel, wordt beschreven dat Alexander, de koning Darius doodde en vele andere heersers, alsmede de Magiërs, waarbij hij de Avesta verbrandde in vele heilige vuren.

Seleuciden Rijk 312 – 141 BC

Het is duidelijk dat door de verovering van Iran veel Zoroastrisch orale literatuur verloren ging, terwijl de eigen Gathas van Zoroaster door de priesters werd bewaard in hun hart. Na de dood van Alexander, met zijn opvolgers, wordt het door oorlogen geteisterde land hersteld. De Zoroastrische priesters onderhouden nauwe banden met elkaar, waardoor het voortbestaan van gedeelde waarnemingen met inbegrip van de tempel cultuur wordt gewaarborgd. Bij de oprichting van het Seleuciden Rijk werden lokale Iraanse scripts verder ontwikkeld en de oorspronkelijke Iraniërs, claimde hun land weer terug, die onder het Achaemenian beheer was geweest.

Arsacid Parthians bewind c. 141 BC – 224 CE

Tijdens het rijk van de Seleuciden, kwam de Partians in opstand onder hun Griekse gouverneur, Arsaces en oprichter van de Arsacid dynastie. De Arsacids behouden hun dominante positie en op gegeven moment veroverden de Arsacids het land van de Seleuciden. Als gevolg hiervan, werd Zoroastrisme het geloof van een grote Iraanse imperium, tijdens het bewind van de Arsacid Parthen.

Plutarchus c. 46 – 120 CE

Informatie over de leer van Zoroaster is ook te vinden in het werk van Plutarchus's *On Isis and Osiris*. In zijn lezingen betoogde hij, "het is de wet van de natuur dat er niets tot stand komt zonder reden", en het is de wet van de natuur zelf, die het mogelijk maakt om de interactie tussen goed en kwaad toe te laten. Volgens Plutarchus gaven de Perzische Magiërs dit advies. Daarnaast schreef hij dat de Perzische Magiërs geloofden in twee goden, Ahura Mazda, god van het licht en Ahriman, god van het donker. De Perzische Magiërs leefden vijfduizend jaar vóór de tijd van de Trojaanse oorlog [13e eeuw BC], zoals Plutarchus beschreef en citeerde Theopompus (380 BC) voor zijn beschrijving van de goden die elkaar, domineerden, elk op hun beurt voor een periode van drie duizend jaar, totdat één god het domein van de andere vernietigde en de winnende god stilte en rust creëerde.

De Sassaniden Periode 224 – 651 CE

De Sassaniden was het laatste Iraanse imperium vóór de opkomst van de Islam, geregeerd door de Sassanidische dynastie. De Sassaniden, werden erkend als een van de belangrijke wereldmachten naast de aartsrivaal het Romeinse/ Byzantijnse Rijk. Gedurende deze periode werd de religie van Zoroaster nieuw leven ingeblazen, met hun eigen taal Pahlavi. Onder de Sassaniden periode werd een record van Avestan teksten gedocumenteerd in eenentwintig boeken of NASKS. Deze 'Grote' Avesta bevatte alle manuscripten die uiteindelijk werden geschreven op papier in de vijfde of zesde eeuw CE. De kopieën van deze NASKS werden in de bibliotheken van de belangrijkste vuurtempels opgeslagen.

Invasie van de Arabieren [Islam] in 636 CE

Na de invasie van de Arabieren, moesten de aanhangers van het Zoroastrisme de religie van de Koran accepteren.

Velen weigerden, vluchtte naar India en namen de heilige manuscripten mee, verspreidden zich over een groot gebied en zijn niet langer een staatsgodsdienst. De Arabieren vernietigden de vuur tempels en de kopieën van de NASKS. Het is duidelijk dat de Avestan teksten overleefden, terwijl ze werden gebruikt in liturgische gebeden en werden bewaard door priesterlijke kopiisten, in hun hart. Deze mondelinge teksten zijn later opgeschreven in een Pahlavi boek, de Denkard, terwijl een kwart van de Avestan mondelinge teksten verloren ging. De Denkard en Bundahishn werden gemaakt in de negende en tiende eeuw, een periode van grote literaire prestatie van Zoroastrische priesters.

Zoroastrische Apocalyps en Millennia

De manuscripten in de Denkard en Bundahishn bevatten het wereldbeeld van Zoroaster. De geschiedenis van de schepping wordt verteld in het Bundahishn en begint ermee dat de tijdrekening twaalf duizend jaar bedroeg: deze twaalf duizend jaar zijn vergelijkbaar met de twaalf tekens van de dierenriem en per duizend jaar is er een nieuw teken als de heerser.

De laatste drie millennia zijn voor Zoroaster met zijn drie Verlossers. De geschiedenis van de schepping is het laatste hoofdstuk van de Bundahishn, terwijl het eerste hoofdstuk begint met, 'In de naam van Ahura Mazda', de geest van het eindeloze licht en zijn tegenstander, de geest van de eindeloze duisternis Ahriman. In dit eerste deel van de Bundahishn, staat geschreven over de negen duizend jaar van strijd tussen Mazda en Ahriman.

De Denkard is een compendium van Zoroasters overtuigingen en gewoonten, terwijl de Schriften onderdeel zijn van de Avesta met de Yasna en Yasht hymnen en gedichten. Het is duidelijk dat Zoroaster een profeet is met een apocalyptische boodschap: het principe van de vernieuwing is van grote betekenis en zijn wereldbeeld betreft de openbaring van toekomstige bestemmingen en de belofte van een Verlosser. De apocalyptische principes van Zoroastrian komen terug in het materiaal van James Hope Moulton, Peter Clark, Albert de Jong en Mary Boyce. Secties in de Gathas geven aan dat Zoroaster het einde van de wereld in de nabije toekomst verwachtte, terwijl Ahura Mazda dit onthulde aan hem als een waarschuwing aan zijn volgelingen.

Volgelingen van Zoroaster geloofden dat de komende Verlosser, geboren zou worden uit het eigen zaad van de profeet, bewaard in een meer. Bundahishn XXXIII beschrijft de drie zonen van Zoroaster, als de drie Verlossers, met hun eigen cyclus. Voordat Zoroaster was getrouwd, werd het zaad van zijn drie zonen bewaard in de zee Kayansah, en werd aangegeven door drie gloeiende lichten 's nachts, op de bodem. Als de tijd rijp was, zou een Maagd het water van Kayansah in gaan om haar hoofd te wassen. Op dat moment zal het zaad zich mengen met haar lichaam en zal ze zwanger worden. Boyce schrijft verder dat de leer van de laatste drie millennia en de komst van drie Verlossers elk millennium, geboren op dezelfde manier door een maagdelijke moeder, was een wijdverbreide geloof en verwachting. In latere tijden bleven de aanhangers van Zoroaster geloven in de leer van de ene Wereld Verlosser.

Boyce schreef dat het wereld jaar van de Zoroastriërs anders is dan het wereld jaar van oude Perzische priesters. De theorie van de Babylonische astronomen, was gebaseerd op de beweging van de hemellichamen die een volledige cyclus afronden. Clark is het eens met Boyce en voegt eraan toe dat de Zoroastrische twaalf millennia parallel zijn met het Babylonische principe. De Babyloniërs waren astronomen en geloofden in een cyclisch begrip van tijd, terwijl voor Zoroastrische geleerden de beweging van tijd lineair is. De Jong schrijft dat het millennium formaat van het Zoroastrische geloof moet worden gezien als de schepping en perfectie van de wereld.

Babylonische wereldjaar en conjuncturele astrologie

Volgens David Pingree, waren de Perzische jood Masha'allah en de Perzische astroloog Abu Ma'shar, de grondleggers van de Westerse conjuncturele astrologie. Pingree concludeerde dat Masha'allah, volgens de oude Griekse traditie, het begin en het einde van de wereld verbond met de conjuncties van Jupiter-Saturnus in de tekens Kreeft en Steenbok. Pingree wijst erop dat Masha'allah de Zoroastrische astrologen volgde van Kreeft en het element water, zondvloed van 3360 BC met conjunctie in Kreeft. Hij berekende de Jupiter-Saturnus conjuncties die waren gebaseerd op het gebruik van de Royal Astronomical Kanunniken, gepubliceerd door de Sassanidische dynastie van Iran. Masha'allah wilde bewijzen dat essentiële religieuze evenementen en / of de komst van een profeet werd aangegeven door de cycli van de Jupiter-Saturnus conjunctie, die onderdeel zijn van de vier astrologische elementen, vuur, aarde, lucht, water, elk element heeft drie dierenriemtekens.

Het is bewezen dat elke twintig jaar de conjunctie van Jupiter-Saturnus in hetzelfde element plaats vindt met afwisselend een van de drie bijbehorende dierenriemtekens totaal in 240 jaar, waarna de cyclus overgaat in een ander element.

In het proces van tijd wordt elke 960 jaar de gehele cyclus herhaalt. Men geloofde dat wanneer de cyclus werd verplaatst naar een ander element, het zou kunnen leiden tot een nieuwe staat of regering, maar gaf ook een indicatie van historische veranderingen aan.

Pingree verklaarde dat Abu Ma'shar in zijn *The Thousands of Abu Ma'shar*, een yuga-systeem van de Indiase astronomie gebruikte met betrekking tot het wereld jaar van 360.000 jaar, op basis van de conjuncties van alle planeten die zich bevinden op 0° Ram. Abu Ma'shar splitste de periode van 360.000 jaar in de helft en interpreteerde dit als indicator voor de zondvloed van 17/18 februari 3101 BC, met de combinatie van 0° Ram. In dit speciale astrologisch werk staat het hervormen van de oudheid en het voorspellen van komende historische gebeurtenissen centraal. Volgens Pingree is weinig bekend over de astronomie en astrologie van pre-Sassaniden Iran. Hoewel de Griekse astrologische tekst bestond in ongeveer 200 BC toegeschreven aan Zoroaster, zijn de verslagen opmerkelijk Babylonisch. Na de vierde eeuw CE, zijn de Sassaniden astronomische en astrologische teksten een samensmelting van Griekse en Indiase manuscripten.

Apocalyptische Eschatologie

Het kan worden aangevoerd dat Zoroastrische Apocalyptische Eschatologie de vroeg christelijke profetie heeft beïnvloed. Rose stelt dat vanaf 250 BC tot de periode van de Sassaniden, er een interactie was tussen Iraniërs en de omliggende culturen en dat sommige Zoroastrische principes lijken te filteren in de Apocalyptische ideologieën van het oude Nabije Oosten, met inbegrip van Joodse mythische geschriften en sommige vroeg-christelijke manuscripten. Courtney Roberts verwijst naar het werk van Masha'allah *On Conjunctions, Religions and Peoples*, waarin een aantal horoscopen staan berekend, alsmede de geboorte van Christus en Mohammed, welke Roberts beschrijft als de eerste twee Verlossers. Roberts voegt eraan toe dat Masha'allah een historische Spreiding introduceerde van het monotheïsme systeem.

Het is duidelijk dat in de dertiende eeuw algemeen werd aangenomen dat Zoroaster de geboorte van Christus en de Ster van Bethlehem voorspelde, alsmede de rol van de Perzische religie. De Arabische schrijver van Joodse afkomst, Abulfaragius (1226-1286) in zijn werk *Historia Dynastarium* schreef over de periode van Cambyses II [530-523 BC], gevonden in het werk van Herodotus, dat Zoroaster de openbaring van Christus onderwees aan de Perzen, met de Maagd die een foetus verwekte zonder contact met een man. Zoroaster gaf opdracht aan zijn kinderen om de ster als boodschapper van de komende Verlosser te volgen en hun geschenken aan te bieden. Christelijke Apocalyptische teksten zijn te vinden in het boek Openbaring van Johannes, over de voortdurende strijd tussen goed en kwaad, met de Christelijke Eschatologie als basis. Norman Cohn geeft aan dat de Joodse religie is gebaseerd op de verwachting van een toekomstige Gouden Eeuw en dat het Christendom, ontstaan uit het Jodendom, die verwachting geërfd heeft. Er is een punt van verschil, de Joden wachten op de komst van een Messias, terwijl de Christenen wachten op zijn terugkeer.

MIDDELEEUWSE PERIODE

Masha'allah 740-815 CE

De vertaling van Masha'allah zijn werk *On Conjunctions, Religions and Peoples* vanuit het Arabisch door E.S. Kennedy en David Pingree, heeft gezorgd voor een verspreiding van de Islam in andere culturen en is verbonden met de gevestigde millennium theorie vanuit de oudheid. Het Sassaniden imperium is deel van de Zoroastrische religie. In de tijd van Masha'allah waren Jupiter and Saturn de twee planeten die het verst van de aarde stonden. De Sassaniden theorie over de Jupiter Saturnus voorspellingen waren populair in de late 8^e en 9de eeuw. Er is geen bewijs gevonden dat eerder in de geschiedenis bij voorspellingen gebruik werd gemaakt van de conjunctie van Jupiter en Saturnus

Abu Ma'shar 787-886 CE

Een belangrijk boek van Abu Ma'shar is *On Historical Astrology: On the Great Conjunctions* vertaald door Keiji Yamamoto en Charles Burnett in het Arabisch/ Engels heeft een uitgebreid systeem van dierenriemtekens en planeten cycli.

Abu Ma'shar gebruikte een Indiase Yuga systeem, daarnaast gebruikte hij voor zijn voorspellingen de conjunctie astrologie van Masha'allah, van Al-Kindi gebruikte hij de Mars-Saturnus conjuncties die elke 30 jaar plaats vinden in Kreeft en hij gebruikte de Nieuwe en Volle Maans voorspellingen van Ptolemy.

Het is duidelijk dat Abu Ma'shar zijn eigen systeem bedacht, door de verschillende tradities van zijn tijd samen te brengen, onder invloed van astrologische overlevering. Het werk van Al-Kindi, filosoof van de Arabieren en leraar van Abu Ma'shar, is gepubliceerd door Otto Loth van het Latijns in het Duits.

Al-Kindi 801 – 873

Door de vele vertalingen zijn er onjuistheden vermeld over het werk van Abu Ma'shar en Al-Kindi. Otto Loth in zijn essay, beweerde dat in de Latijnse versie van Abu Ma'shar zijn boek *On the Great Conjunctions* (Kitab al-Qiranat), Abu het werk van Al-Kindi heeft gekopieerd. Loth verklaarde dat de astrologie na Al-Kindi slechts een traditie is, terwijl zijn leerling en opvolger Abu Ma'shar, illegaal bezit heeft genomen van een deel van zijn rechtmatige werk. Yamamoto en Burnett zijn het hier niet mee eens en beweerden dat Abu Ma'shar het werk van Al-Kindi niet kon kopiëren. In Abu Ma'shar's, *On Historical Astrology*, Yamamoto en Burnett vinden geen overeenkomsten in de tekst van Al-Kindi. Hij gebruikte het Perzische wereld jaar model om de voortzetting van het Arabische kalifaat te voorspellen, met de conjunctie van Mars-Saturnus in het teken Kreeft, waarbij Mars in val staat en Saturn in vernietiging en dat deze cycli gevaarlijk is bij verandering van overheden en/of van koningen met chaos en geweld. Gerhard Endress in *The circle of Al-Kindi* gaf dit ook aan. Kennedy vermeldde verder dat Al-Kindi niet de volledige cycle van Jupiter-Saturnus heeft gebruikt in zijn werk.

Al Biruni 973–1049 CE in *The Book of Instruction in the Elements of the Art of Astrology* beschreef hij de Jupiter-Saturnus conjunctie elke 20 jaar als een mindere conjunctie, de verandering van element naar element elke 240 jaar als een midden conjunctie en een grote conjunctie als de hele cyclus was voltooid. Al-Biruni zette het werk van Abu Ma'shar en Al-Kindi voort over de Jupiter-Saturnus conjunctie in drie belangrijke cycli. Hij betoogde dat astrologen de combinatie van Mars-Saturnus alleen in het teken Kreeft gebruikten zoals Abu Ma'shar en Al-Kindi deden.

LATE MIDDELEEUWEN

Vertalingen van Arabisch teksten - Ibn Ezra 1092-1167

In de twaalfde eeuw, vertaalde in Spanje een groep van Arabische en Joodse geleerden de werken van Arabische manuscripten in het Latijn en Hebreeuws. Het werk van Abu Ma'shar, *Kitab al-al-Kabir Madkhal* werd door zowel John of Seville [1133] als door Hermann van Karinthië vertaald in het Latijns, waarbij Hermann het werk als astrologische basis gebruikte voor *The Essentiis*, gepubliceerd in 1143. Beide vertaalde werken van Abu Ma'shar bevatten waardevolle informatie over het werk van Aristoteles, die essentieel waren voor Abu Ma'shar's astrologie. Het is de 20-eeuwse historicus, Richard Lemay, die verwees naar de vertaalde werken van Abu Ma'shar voor het onderzoek naar de natuurlijke filosofie in het Westen. In Lemay's werk *Abu Ma'shar and Latin Aristotelianism in the Twelfth Century*, zijn originele Arabische handschriften en gedrukte Latijnse vertalingen opgenomen. Lemay vond in Aristoteles *De Caelo* de theorie terug die Abu Ma'shar gebruikte in zijn werk.

In 1488 is een manuscript van Abu Ma'shar *Flores Albumasaris* gepubliceerd die eerder vertaald was door John of Seville vanuit het Arabisch in het Latijns. Benjamin Dykes heeft dit mundaan werk vertaald in het Engels in 2005. Het werk is destijds alleen via een file uitgegeven en niet in een boekwerkje. Abu Ma'shar beschrijft de grote conjuncties en ingresses, de planeten en jaar horoscopen. Deze tekst wordt nog steeds gebruikt.

Tot in de zeventiende eeuw zijn er vele voorbeelden van astrologische voorspellingen, te beginnen met Ibn Ezra en Abraham Bar Hiyya. Beiden vertaalden manuscripten uit het Arabisch in het Hebreeuws en waren op de hoogte van de Jupiter-Saturnus voorspellingen. In 1148 vertaalde Ibn Ezra het boek *On Eclipses* van Masha'allah en Bernard R. Goldstein vertaalde deze versie in het Engels [1964].

Ibn Ezra in zijn 1166 voorspelling gaf een krachtige conjunctie van Jupiter-Saturnus in het teken Steenbok met Mars en een zonsverduistering in Stier. Aarde element sterk vertegenwoordigd. Ibn Ezra legde deze conjunctie uit over problemen in het christelijke koninkrijk, waarbij oorlogsvoering zou toenemen.

In het eerste jaar van de 1166 conjunctie meldde Ibn Ezra een toename van de macht van de koning van Aragon, Spanje, terwijl het koninkrijk van de Berbers een etnische groep in Noord-Afrika, zou vallen. Er waren conflicten in de Christelijke landen en de pest zou uitbreken.

Ibn Ezra verklaarde dat in het vierde jaar van de conjunctie, er een strijd zal uitbreken tussen Ethiopië en de Berbers. Goldstein gesuggereerde dat deze passage kwam uit Abu Ma'shar's On Historical Astrology.

Goldstein gaf aan dat de uitleg van deze conjunctie werd geassocieerd met de invasie van Spanje door de Almohad (1145-1148), en dat Ibn Ezra niet de auteur was van dit manuscript, maar waarschijnlijk een leerling van Bar Hiyya, die deze voorspelling beschreef, kort na de invasie in Spanje.

In 1145 was in Spanje een Islamitische dynastie, Berbers van Marokko, binnen gevallen als Almohad kalifaat. De Joodse geleerden werden uit Spanje verdreven. Geschiedenis toont dat de Jupiter-Saturnus conjunctie in 1146 in Stier samenvalt met Venus in hetzelfde teken en opposiet Neptunus in Schorpioen. Volgens Al-Biruni, is Venus geassocieerd met de Islam en Saturnus met de Joden.

Levi Ben Gerson 1288–1344 Noemde in zijn document Milhamot Adonaj, het werk van Bar Hiyya. Dit manuscript is de nog enige bestaande in het Hebreeuws en vertaald door Goldstein. Van de Latijnse versie, zijn meer exemplaren vertaald ook door Pingree.

In de Hebreeuwse traditie, zijn er aanwijzingen dat Bar Hiyya in zijn eschatologische werk Megillat ha-Megalleh, de conjunctie van Jupiter-Saturnus voorspelde in 1345 met de exacte datum van de komende Messias, die zou plaatsvinden twee eeuwen na zijn dood. Goldstein gesuggereerd dat de conjunctie van 1345 niet van groot belang was, maar werd gekozen voor de studie van de Messiaanse speculaties in Daniel's boek.

Johannes de Muris c.1290-1355 Baseerde zijn voorspellingen op dezelfde conjunctie van 1345 van Jupiter-Saturnus met Mars in het teken Waterman, als die van Levi, omdat alleen een grote conjunctie een profeet betekende, gaf hij aan dat binnen 10 jaar de Messias zou komen. In De Muris zijn werk Prognosticatio gebruikt hij ook Ptolemaeus, Masha'allah, Abu Ma 'shar en Ibn Ezra, zoals Levi deed.

Volgens Laura Smoller gingen tussen 1297-1300 in Parijs manuscripten rond met een astrologische speculatie over de Antichrist. De commotie begon met een schok vanwege de voorspelling van Arnold van Villanova (1235-1313), een arts, met zijn Der Tractatus DE tempore Adventus Antichristi, op basis van het boek Daniël 00:11. Heinrich Finke verklaarde dat Villanova werd beïnvloed door de monnik, Joachim van Fiore (1135-1202). Fiore meldde dat aan het eind van de 1290's, er verwoestingen zouden plaatsvinden en in het jaar 1378, de tweede komst van de Verlosser. De gebeurtenissen van de veertiende eeuw, zoals de Zwarte Dood (1348), de Honderdjarige Oorlog tussen Engeland en Frankrijk (1337-1453), de Grote Schisma (1378-1414), waren astrologisch niet voorspeld.

Pierre d'Ailly 1350–1420 De religieuze, sociale en politieke gebeurtenissen markeerde het begin van de Renaissance. Gebeurtenissen binnen de kerk ten aanzien van zaken over het secularisme en spiritisme, verdeelde het Christendom in volgelingen van één paus gevestigd in Avignon en één paus gevestigd in Rome, en waren een teken van het begin van de Grote Schisma (1378-1414). Een van de meest invloedrijke personen van die tijd was de Franse kardinaal en geleerde Pierre d'Ailly, wiens theorie over het einde der tijden, was gebaseerd op het vermogen van God en niet op menselijk beredeneren, die informatie vond hij onder meer in de geschriften van Arnold van Villanova en Joachim van Fiore. Terwijl in de loop van de tijd de Schisma voortduurde en de Antichrist niet kwam, veranderde d'Ailly van gedachten en wendde zich tot de astrologie, geïnspireerd door de verhandeling Opus Maius van de Franciscaanse Roger Bacon, die hij verfijnde. In november 1414, voorspelde d'Ailly bij de Raad van Constance, in de redevoering Concordantia Astronomie cum Hystorica Narratione, dat de Antichrist in het jaar 1789 zou komen, waardoor er een einde kwam aan het Schisma, de Apocalyps werd uitgesteld en er was een verkiezing van een universeel erkende paus. D'Ailly bestudeerde de voltooiing van tien omwentelingen van de planeet Saturnus, die grote veranderingen in religies en dynastieën in het jaar 1789 zou brengen.

Ten tweede keek hij naar de grote Jupiter-Saturnus conjunctie, die ongeveer plaats vond in het jaar 1692, en hij raadpleegde de werken van Abu Ma'shar. D'Ailly kon niet de komst van de Antichrist voorspellen, maar 1789 was wel het begin van de Franse Revolutie.

Van de veertiende tot de zeventiende eeuw gebruikten astronomen en astrologen de Alfonsine tabellen, toegeschreven aan Alfonso X van Castilië (1252-1282) voor de berekening van planetaire posities. D'Ailly gebruikte ze ook. De tijdijsen van d'Ailly werden opgevolgd door Jean de Bruges in 1444 en Pierre Turell in 1531, die gebruik maakten van de Jupiter-Saturnus conjuncties. In 1627 publiceerde Johannes Kepler de Rudolphine tabellen, als een vervanging voor de Alfonsine tabellen, vanwege het veranderende wereldbeeld van die tijd.

Pico della Mirandola 1463-1494 was een filosoof met een kritische opmerking over de leer, met betrekking tot Pierre d'Ailly's werk. Hij gaf aan dat die gedachte van d'Ailly meer theologie was dan astrologie. De aanval van Pico's *Disputationes adversus astrologiam divinatricem* die postuum werd gepubliceerd in 1496, was een aanval op de astrologische beginselen voor die tijd. Pico was kritisch geworden door veranderde astronomische en astrologische wetenschap over de Aristotelische ideeën, vandaar dat Pico de waarde van Ptolemaeus Tetrabiblos erkende. Hij verfoeide de gedachte dat volkomen natuurlijke gebeurtenissen zoals planetaire conjuncties werden verbonden op een rigoureuze bovennatuurlijke kwestie, zoals de geboorte van Christus met het zaad van een profeet tot een maagd, die werd voorafgegaan door een Jupiter-Saturnus conjunctie. Na Pico's polemieken, begonnen astrologen te twijfelen aan de bestaande doctrines en door gemene gevoelens en speculatie, vreesden men de komende planetaire conjunctie van 1524 met zes planeten in het teken Vissen, met uitzondering van de Maan. Dominicaanse theologen weerlegde de argumenten tegen de astrologie, waaronder die van Pico, en verdedigde de voorspelling van de komende zondvloed, die een goddelijke straf zou zijn vanwege de zonden van de mens. Tot slot, met de vertraagde uitkomst van de profetie was er een verwarrende situatie voor astrologen en de roep om hervorming was toegenomen.

ONTDEKKERS EN HERVORMERS

Nicolaas Copernicus 1473-1543 Een Poolse wiskundige en astronoom, wordt beschouwd als grondlegger van de helio-centrische theorie, die stelt dat de Zon in het midden van het zonnestelsel staat en dat de planeten er omheen draaien, dit in tegenstelling tot het destijds gebruikelijke geocentrische wereldbeeld, waarbij de aarde werd geacht het centrum van het heelal te vormen. Het Geocentrisme was geformuleerd door Claudius Ptolemaeus in zijn *Almagest*, een krachtige en relatief eenvoudige rekeningsmethode, die tot 1500 ongeslagen bleef. De Copernicaanse theorie rymde niet met de gangbare fysica van Aristoteles. De theorie impliceerde ook dat de planeten Venus en Mercurius schijngestalten of fasen moesten vertonen, hetgeen nog niet geobserveerd was (dat was pas mogelijk met een telescoop, waarvan de uitvinding door Galileo nog 60 jaar op zich liet wachten]. In gedrukte vorm werd zijn systeem pas gepubliceerd in 1543.

Jean Bodin 1530-1596 een Franse jurist was tijdens de onzekere en onstabiele tijden, betrokken bij een astronomische transformatie. Hij ontdekte numerologische theorieën, die de beweging van de cycli controleerden. Bodin in zijn werk de *Republiek*, schreef over het beruchte jaar 1524 met alle planeten in Vissen, terwijl de zondvloed zoals voorspeld en gevreesd, niet was gekomen, noch steden en landen werden overspoeld. Door deze astrologische misrekening, wees Bodin erop om bij voorspellingen niet alleen de conjuncties van Jupiter-Saturnus te duiden, maar ook de opposities en conjuncties van alle planeten en eclipsen van de Zon en de Maan. Daarnaast maakte Bodin de weg vrij voor Johannes Kepler, de grote Duitse astronoom, om de methode van voorspellen verder te verfijnen.

Tycho Brahe 1546-1601 De Deense wetenschapper ontdekte in 1572 een nieuwe heldere ster in het sterrenbeeld Cassiopeia. Hij beschreef deze vreemde gebeurtenis in zijn boek *De Stella Nova*. Tegenwoordig is bekend dat het om een supernova, een sterexplosie, ging. Deze ontdekking maakte hem op slag beroemd in de rest van Europa. Hoewel Tycho's waarnemingen in grote mate overeenstemden met het Copernicaanse model, was hij een tegenstander van Copernicus' heliocentrische wereldbeeld. Daarom construeerde hij een eigen model, met aspecten van zowel het Copernicaanse, als het model van Ptolemy, dat tot die tijd algemeen geaccepteerd was.

Tycho heeft een overgang gecreëerd naar het heliocentrische wereldbeeld, waarbij opvolger Kepler de gegevens van Tycho toepaste.

Galileo 1564-1642 De in Italië geboren Galileo wordt beschouwd als vader van de moderne astronomie. Op grond van de waarnemingen van Jupiters manen en vooral Venus' fasen kwam Galilei tot de conclusie dat de Zon in het midden van ons zonnestelsel staat. Eerder dacht men, op grond van wat men zag en op grond van de geschriften van Plato, Aristoteles en later Ptolemy, dat de aarde in het middelpunt van het gehele universum stond. Dit was ook de opvatting van de Rooms-katholieke Kerk. In 1613 publiceerde Galileo zijn werk *Letters on Sunspots*, deze nieuwe ontwikkelingen waren in strijd met het dan geldende geocentrisme van Ptolemy. Galileo's werk bevestigde de heliocentrische theorie van Copernicus, maar dit was niet de mening van de Rooms-Katholieke Kerk, die de nieuwe waarnemingen hard verwierp. Voor de Kerk was datgene wat in de Bijbel werd genoemd authentiek. In zijn 69ste jaar kreeg hij door de Kerk levenslang huisarrest opgelegd. In oktober 1992 sprak paus Johannes Paulus II een excuus uit, waarmee Galilei's naam werd gezuiverd en Galilei als gelovig mens werd erkend.

Kepler 1571-1630 De Duitse astronoom, astroloog en wis- en natuurkundige, gebruikte de algemene astrologische praktijk van zijn tijd, maar was geïnteresseerd in het bewijs op basis van waarneming van astronomische gebeurtenissen in het verleden, als uitgangspunt voor verder onderzoek naar een herhaling van de toekomstige gebeurtenissen. In antwoord op Copernicus' werk, publiceerde Kepler in 1596 *Mysterium Cosmographicum*, een Copernicaanse scriptie met een heliocentrisch heelal. Voor Kepler, vormde de Zon het centrum en was de drijvende kracht om de planeten in beweging te houden. Kepler publiceerde een korte proefschrift met de verwachtingen voor het jaar 1602, een experimenteel onderzoek op basis van planetaire cycli, om een kosmische toestand te creëren. Hij verwees daarin ook naar de oppositie van Mars-Jupiter in 1596, die samenviel met de nederlaag bij Eger en het bloedbad in Parijs in 1572 ten tijde van de Mars-Saturnus conjunctie. Tycho Brahe adviseerde Kepler om gebruik te maken van astronomische gegevens, waardoor Kepler niet alleen de planetaire kringen van Mars verving door een elliptische vorm, maar ook de elliptische banen van de andere planeten. Kepler's belangrijkste werk *Astronomia Nova*, werd gepubliceerd in 1609, die de berekening van de baan van Mars bevatte. Kepler wordt het best herinnerd door zijn ontdekking van de geometrische wetten die de beweging van de planeten rond de zon beschreven, en deze studie was van belang voor **Isaac Newton (1642-1727)**. In het jaar 1687 publiceerde Newton in zijn werk *Principia*, het principe van de universele zwaartekracht en de drie wetten van Kepler. Naderhand toonde Newton aan dat deze wetten correct waren.

In de periode tussen Kepler en Newton, begon in 1632 de astrologische carrière van **William Lilly (1602-1681)**. Hij was in zijn tijd een beroemde astroloog en uurhoek specialist. In 1644, publiceerde Lilly zijn eerste almanak *Merlinus Anglicus Junior*, over voorspellingen voor de maand april die alledaagse problemen weergaven. Na dit succes publiceerde Lilly vele profetieën van astrologische uitspraken die verkocht werden.

In 1647 werd Lilly's werk *Christian Astrologie* gepubliceerd in drie delen. Hoewel Lilly bekend was met het werk van Kepler, gebruikte hij zijn eigen aantekeningen die waren vermengd met het werk van andere astrologen uit zijn tijd en gevonden oude manuscripten.

Opleving van de astrologie In de zestiende en zeventiende eeuw, met de ontdekkingen van Copernicus en de ontwikkeling van de wetenschap, was het begin van de astrologische hervorming en de oude vertrouwde zekerheden van Plato en Aristoteles verdwenen. De Aristotelische mening tussen aardse gebeurtenissen en hemellichamen werd ondermijnd en astrologie verloor zijn wetenschappelijke status. De populaire astrologie, de almanakken en praktijken tussen landgenoten en de slecht opgeleide werkende klasse bleef omarmd. De voorspellende astrologie werd na de 17^e eeuw beoefend door een kleine groep van goed opgeleide en professionele middenklassers en was van een lager niveau. Bijgevolg, tussen 1700 en 1790, werden slechts zes astrologische leerboeken gepubliceerd. Vanaf 1700 tot de jaren 1900, werden almanakken en populaire astrologie veel verkocht, terwijl voor de voorspellende astrologie weinig belang was, vanwege valse voorspellingen.

Ebenezer Sibly 1751-1799 Laat in de achttiende eeuw werd voorspellende astrologie herboren door de inspanningen van de arts Ebenezer Sibly. Sibly publiceerde van 1784-8, *A New and Complete illustration of the Celestial Science of Astrology* in vier delen. Dit was in vele jaren, het eerste boek puur op astrologie gebaseerd en werd voortdurend herdrukt, tot 1826. Sibly schreef een aantal werken, maar is vooral bekend om zijn beroemde horoscoop voor de geboorte van de Verenigde Staten, gepubliceerd in 1787.

De horoscoop van Sibly 04-07-1776, bestaat uit 2 delen, de Kreeft ingress 1776 voor Londen met alleen de huiscups en de planeten van 04-07-1776 om 12:00 uur Philadelphia.

Raphael 1795-1832 en Zadkiel 1795-1874 Volgden hetzelfde patroon als Sibly. Robert Cross Smith die ervoor koos om Raphael te worden genoemd, publiceerde voor het eerst in 1826 een almanak genaamd *The profetische Messenger*, waarvan de inhoud niet alleen een astrologische voorspelling was voor elke dag van het jaar, maar ook occulte feiten gaf met een romantisch tintje. Deze nieuwe goedkope almanak met populaire astrologie, maakte hem beroemd, was een groot succes en werd gekocht door de middenklassen. Hoewel Raphael een aantal boeken schreef, werd zijn naam permanent verbonden met zijn almanakken. Robert T. Cross was de zesde en laatste opvolger van Raphael in 1876. Richard James Morrison, noemde zich Zadkiel, was de belangrijkste rivaal van Raphael met zijn Zadkiel Almanak, maar zijn uitgave was niet zo populair als die van Raphael. Zadkiel had succes door zijn bewerkte versie van William Lilly's werk Christian Astrologie in 1835. Hij duidde horoscopen en voerde gedurfde astrologische discussies in het openbaar.

Alan Leo 1860-1917 De opleving van de astrologie werd gestimuleerd door het werk van William Frederick Allan, beter bekend als Alan Leo. Voor Leo was de tijd gekomen om het oude systeem van de astrologie te moderniseren. Toen Leo naar Londen verhuisde, ontmoette hij de astroloog Walter Richard Oude (1864-1929), genaamd Sepharial, die Leo introduceerde bij theosofische meetings geleid door Madame Blavatsky. Als gevolg hiervan was Leo voor de rest van zijn leven een vroom theosoof. In 1913, werd Leo's boek *Esoteric Astrology* gepubliceerd. Dit werk was zijn erfenis, omdat hij daarin Westerse astrologie en Oosterse filosofie integreerde. Leo had zijn doel bereikt door het samenvoegen van de populaire astrologie met esoterische occultisme. In juli 1914, tijdens een informele bijeenkomst van 18 personen, gaf Leo aan dat de tijd rijp was voor een nieuwe onderneming die de theosofie en astrologie kon combineren. Charles Carter was hierbij ook aanwezig. Leo's vrouw Bessie was de eerste president van de Astrologische Lodge in Londen. Zij werd in 1922 opgevolgd door Carter, die de positie voor dertig jaar behield.

Dane Rudhyar 1895-1985 De ontwikkeling van Leo's werk en theosofische astrologie werd in 1936 door Dane Rudhyar voorgezet met zijn werk *The Astrology of Personality*, een mengsel van theosofie en astrologie. Rudhyar zocht naar een 'nieuwe wereld' van het gevoel en bewustzijn en hij vond dit in de leer van de Amerikaanse Theosophical Society in de jaren 1920. Hij stelde dat de buitenplaneten betrokken zijn bij de cruciale transformatie van sociaal-culturele waarden en een onderdeel zijn van de collectieve geest van de mensheid. De cycli van de buitenplaneten geven het ritme en structurele patronen van evolutionaire processen en historische keerpunten. De ontdekkingen van Uranus (1781), Neptunus (1846) en Pluto (1930), gaf astrologen nieuwe mogelijkheden voor onderzoek en voorspellingen.

André Barbault 1921- Dane Rudhyar betoogde dat de buitenplaneten zijn gerelateerd aan de cruciale transformatie van sociaal-culturele waarden en introduceerde hervormingen. Het werk van Barbault lag ten grondslag aan de moderne theorie van de planetaire cycli. Na Carter, drukte Barbault zijn stempel op zijn uitgebreide astrologische boeken en artikelen.

In zijn werk *The value of Astrology*, vergeleek hij de Uranus-Neptunus cyclus met de kapitalistische gemeenschap, de Saturnus-Uranus cyclus met het conservatieve systeem (rechtvleugel) en de Saturnus-Neptunus cyclus met het liberale systeem (linker vleugel). Concluderend stelde Barbault, 'dat de fusie van deze drie cycli op dezelfde plaats op hetzelfde moment een cruciale periode van vernieuwing van de wereld kunnen aangeven.

Kun je de standpunten van de hedendaagse internet astrologen vergelijken met de theorieën van gevestigde astrologen? Het merendeel van de internet astrologen vergelijken het exacte Uranus-Pluto vierkant van 2012-2015 met de Uranus-Pluto conjunctie van de jaren 1960. De interpretaties van de internet astrologen worden beïnvloed door Richard Tarnas's werk, die al 30 jaar lezingen over de jaren 1960 geeft, met zijn wereldwijde, radicale, sociale en politieke veranderingen met revolutionaire omwentelingen. Toen in de jaren 1960 een nieuw type licht werd ontdekt, het laserlicht, vergeleek Rudhyar dit licht met Pluto de transformator en Uranus de innovator als een speciaal symbool en vroeg zich af of dit de wederkomst van Christus was.

In zijn werk schrijft Gordon Melton, over kleine groepen in Engeland, vanuit de Theosofische beweging, die in Alice Bailey's boek over de terugkeer van Jesus van Nazareth hadden gelezen en hoopten op een New Age en een Wereld Verlosser. Charles Harvey stelde dat de noodzaak van actie en verandering moet komen van de mensen zelf, en dat de normen en waarden ontbraken in de jaren 1960. Liz Greene noemde in haar boek de hippie generatie, die als ze de middelbare leeftijd bereiken, hun oude gewoonten moeten wijzigen.

Voor internet schrijver Anita, is de noodzaak van een hervorming belangrijk. Internet astroloog Debra betoogd dat de energie van het Uranus-Pluto vierkant vergelijkbaar is met de energie van de jaren 1930, waarin de grote depressie was. Harvey en Greene zijn het eens dat de effecten van de Jupiter-Saturnus cyclus betrokken bij de buitenplaneten krachtiger en beter controleerbare energie zijn. De magazine astrologen, Helmut Aden en Rick Levine vermelden dat, Jupiter en Mars kunnen fungeren als een trigger functie bij conjuncties met de buitenplaneten. Internet schrijvers Lana en Jay, praten ook over de Koude Oorlog. Volgens Nicholas Campion in *The Book of World Horoscopes*, kan de geschiedenis van de Koude Oorlog in Europa worden getraceerd naar de conferentie van Jalta in Rusland op 5 februari 1945, met Uranus-Pluto-Neptunus sextiel en Uranus-Neptunus driehoek.

Het grootste symbool van de Koude Oorlog begon met de bouw van de Berlijnse Muur op 13 augustus 1961 tijdens de Jupiter-Saturnus conjunctie in Steenbok. De val van de Berlijnse Muur en het einde van de Koude Oorlog leidde tot emotionele taferelen op 9 november 1989, met de Saturnus-Uranus-Neptunus conjunctie in Steenbok tegenover Jupiter in Kreeft. De gebeurtenissen van de jaren 1988-1993 werden voorspeld door Michael Baigent, Charles Harvey, André Barbault, Liz Greene en Nicholas Campion. Dane Rudhyar nam een andere benadering; Hij keek terug naar de laatste Uranus-Pluto conjunctie die in 1850-1, toen de Industriële Revolutie een invloed had op de hele mensheid.

Liz Greene verwees naar de buitenplaneet cycli en belangrijke personen, zoals Adolf Hitler en de Neptunus-Pluto conjunctie, Karl Marx en de Uranus-Neptunus conjunctie en Vladimir Lenin en het Uranus-Neptunus vierkant.

CONCLUSIE

● *Zijn de belangrijkste kenmerken van de Perzische/ Zoroastrische theorie.....*

Planeten bewegen op een bepaalde manier, waarbij een wisselwerking met gebeurtenissen op aarde plaatsvindt en astrologie hierbij lijkt te werken, omdat belevingen op aarde en planetaire bewegingen van dezelfde basisprincipe zijn. Dit begrip wordt gevonden door Anita, die suggereert dat de oorzaak van het slechte weer, zoals veel aardbevingen en enorme tornado's, te maken hebben met de grote krachten van het Uranus-Pluto vierkant. Pete gaat ervan uit dat het Saturnus-Neptunus driehoek op 30 mei 2013 en het Uranus-Pluto vierkant een grote invloed had op de protesten in Turkije, Brazilië en Egypte. Lana stelde dat de geboortehoroscopen van 1991 van Oekraïne en Rusland betrokken werden bij de Oekraïne crisis in november 2013, en ze vreest voor een nieuwe Koude Oorlog. Deze gebeurtenissen zijn onderdeel van tijd, geduid met de planetaire cycli en conjuncties en zijn in samenhang met gebeurtenissen op aarde.

Het idee dat de geschiedenis zich ontvouwt in patronen die in grote lijnen zijn voorbestemd lijken heel gewoon te zijn. Debra stelt dat de energie van Uranus-Pluto in 2011-2016, vergelijkbaar is met die van de jaren 1930, met de grote depressie en een wereldwijde economische crisis. Macario vergelijkt het april 2014 Kardinaal Grote Kruis met het kardinaal T-vierkant van september 1344, die werd gekenmerkt door het begin van de Honderdjarige Oorlog, en de zorgen over het einde van de wereld.

Paul toont de radix van de nazi-partij in februari 1920, die werd veranderd door Adolf Hitler in de NSDAP en vergelijkt deze met de radix van juni 2014 van de transformatie van de Islamitische Staat, met dezelfde planeten in een T-vierkant.

De mogelijkheid dat de astrologie kan helpen begrijpen en/of de toekomst wijzigen, kan worden bekeken door de geschiedenis van de Koude Oorlog. Met het Uranus-Pluto vierkant van 2011-2016, zijn de energieën en gebeurtenissen zo intens dat het merendeel van de landen die betrokken waren bij de Koude Oorlog, die begon met de bouw van de Berlijnse Muur, niet bereid zijn om terug te kijken naar de geschiedenis. En dan de klokkenluiders, Bradley Manning, Julian Assange en Edward Snowden. Op het moment dat het Jupiter-Uranus-Pluto vierkant in juli 2010 plaatsvond, kwam Wikileaks met de Amerikaanse informatie over militaire documenten.

De eerste stap van Snowden's vlucht uit Hawaii naar Hong Kong was op het exacte vierkant van Uranus-Pluto in mei 2013.

Richard stelt dat jaren 2011-2016 een test is om te zien of de gemeenschap heeft geleerd van de lessen van de jaren 1960, met drugs en cannabis experimenten en de roep om natuurlijke gezondheid. Rick en Nancy vertellen over de jaren 1960 toen in de Verenigde Staten er vooruitgang was met medische verzorging en hulp, gelijke rechten, burgerrechten en stemrecht. Terwijl met het huidige Uranus-Pluto vierkant de overheid terugkwam op deze kwesties, samen met het recht op privacy en de keuze met betrekking tot abortus.

De Perzische theorie zag geschiedenis als een strijd tegen goed / licht en donker / kwaad, en dacht dat de grote Jupiter-Saturnus conjuncties nieuwe profeten kon brengen. Dit idee is nog steeds aanwezig vanwege het Kardinale Grote Kruis van april 2014 met Pasen. Leo en Ashtara verbonden dit met de geboorte van Jezus Christus tweeduizend jaar geleden met een evolutionaire boodschap en verandering. Ashtara benadrukte de revolutie van het bewustzijn, met het Grote Kruis als een kosmisch pakket, waar vrede, geluk en sereniteit de boodschap is, gebracht tweeduizend jaar geleden door Jezus en Maria Magdalena.

De verbinding tussen Zoroastrische en Christelijke apocalyptische eschatologie is door het duizend jaar thema vertegenwoordigd in zowel religie als in de moderne geschriften.

Het idee dat grote politieke verandering valt samen met de Jupiter-Saturnus cyclus kan worden gevonden in de geschriften van de gevestigde astrologen, die van mening zijn dat de Uranus-Pluto vierkant van 2011-2016 een voortzetting is van de periode 1988-1993 met de val van de Berlijnse muur, ineenstorting van de oude Sovjet-Rijk, Oost-Europese landen bevrijd van het communisme en het begin van het einde van de apartheid in Zuid-Afrika. Een andere belangrijke politieke verandering is de 'Arabische lente', in Tunesië in 2011, waarbij als een olievlek de massale protesten zich verspreiden naar de buurlanden met corrupte regeringen. De 'Arabische lente' kan worden gekoppeld aan oude ideeën van de Jupiter-Saturnus cyclus, die reden gaven tot een nieuwe staat of regering, maar ook als een indicatie van historische verandering. Op 05-12-2013 overleed Nelson Mandela. Hij was, zoals Tom aangaf, 'de Verlosser van het Zuid-Afrikaanse kapitalisme' en 'Vader des Vaderlands'.

Er zijn religieuze veranderingen die samenvielen met de Jupiter-Saturnus cyclus. Echter, er waren ook voorbeelden van internet astrologen die spraken over de komst van een nieuwe profeet. Michael Baigent en Nicholas Campion schreven in 1997 dat aan het eind van het tweede millennium gelovigen rekenden dat het jaar 2000 van grote betekenis zou zijn, met een enorme toename van millennium thema en het begin van de Gouden Eeuw, terwijl de Christelijke sekten de aanstaande wederkomst zou prediken van Christus. De Maya voorspellingen voor december 2012, veroorzaakte verwarring bij veel mensen, die het einde van de wereld vreesden. In de jaren 1960 met de Uranus-Pluto conjunctie, werd door Theosofische aanhangers de Verlosser verwacht, die niet kwam. Uit deze voorbeelden blijkt dat de belangrijkste kenmerken van de Perzische /Zoroastrische theorie aanwezig zijn en dat conjuncturele theorie nog steeds beschouwd wordt als een indicator van verandering.

- **Heeft de Perzische millennium methode de moderne wereld overleefd.**

Uit het oude Perzië komt het idee dat de beweging van de planeten een cyclisch begrip van de tijd is, die als een volledige cyclus, het wereld jaar voltooid, dit is de basis van de conjunctie theorie. In contrast, de Zoroastriërs geloofde dat het begrip van tijd lineair is en moet worden gezien als het begin van de schepping van de wereld. Het kan worden aangevoerd dat het Perzische millennium niet los kan worden gezien van de Perzische theorie die de geschiedenis zag als een strijd tegen goed / kwaad en licht / donker, en dacht dat de grote Jupiter-Saturnus conjuncties nieuwe profeten kon brengen.

De ideeën van het Perzische millennium zijn gedocumenteerd in de heilige boeken van Zoroaster. De vroegste data werden geregistreerd in de heilige teksten van de Gathas, waarin Zoroaster en zijn volgelingen de nieuwe religie introduceerde. Na vertaling van Zoroastrische manuscripten, beschreef de Bundahishn de hele openbaring verdeeld in een periode van twaalf millennia.

De twaalf millennia beginnen met het begin van de wereld en de laatste drie millennia zijn voor Zoroaster, eindigend met de Apocalyptische Eschatologie en de uiteindelijke komst van een Wereld Verlosser, waarin hij de mensheid zal beschermen tegen de intensiteit van het kwaad.

De religieuze gedachte van Zoroaster is gebaseerd op de tegenstelling tussen orde / chaos, goed / kwaad en deze voortdurende strijd is ook de basis van de Christelijke Apocalyptische teksten in de Boeken van Openbaring. Vanuit de Openbaringen, is er voor Christenen de afwachting van een tweede komst van de Antichrist, terwijl Joden wachten op de komst van de Verlosser. Aangegeven dat voor Christenen en Joden de geschiedenis ontvouwt in patronen die in grote lijnen, zijn voorbestemd door de Joodse Mythische Geschriften en de Christelijke boeken van Openbaringen.

Bovendien is de invloed van Masha'allah niet los te zien van de Zoroastrische millennium theorie. Masha'allah gebruikt de Sassanian techniek van de Jupiter-Saturnus conjunctie met voorspellen van de komst van religies, dynastieën en/of een profeet. Daarom is totale Jupiter-Saturnus cyclus vergelijkbaar met de periode van Zoroaster = 1000 jaar. Voorspellingen werden gemaakt door het duiden van een horoscoop voor het jaar waarin de conjunctie of shift optrad, elke keer als de zon het teken Ram inging. Zijn opvolger Abu Ma'shar streefde een Indiaas Yuga systeem na, gebaseerd op de conjuncties van alle planeten op 0° Ram en gebruikte een combinatie van alle planeten in aspect met elkaar. Er zijn ook overblijfselen van conjunctie theorie die zijn vertegenwoordigd in de moderne buiten planeet mundane astrologie. De ideeën van Masha'allah en Abu Ma'shar zijn overleefd en zijn vertaald, maar de functie is van een andere orde, terwijl de oude klassieke regels nog bestaan. De antieke mundane astrologen gebruiken de Jupiter-Saturnus conjunctie in combinatie met eclipsen en Mars en later in de Middeleeuwen werkten men ook met de conjuncties en opposities van Mars-Jupiter en Mars-Saturnus.

De eerste astrologische voorspelling in dit proefschrift is afkomstig van Ibn Ezra in 1166; het gaat om de conjunctie van Jupiter-Saturnus met Mars in Steenbok, en een zonsverduistering in Stier. Er waren conflicten in de Christelijke landen, plagen en strijd tussen Ethiopië en de Berbers. Een leerling van Bar Hiyya, beschreef de voorspelling van de 1146 conjunctie Jupiter-Saturnus met Venus in Stier, opposiet Neptunus in Schorpioen en werd geassocieerd met de invasie van Spanje door de Almohaden (1145-1148), een Islamitisch kalifaat. Abraham Bar Hiyya, een tijdgenoot van Ibn Ezra, voorspelde met de conjunctie van Jupiter-Saturnus in 1345 de exacte datum van de komende Messias, die zou plaatsvinden twee eeuwen na zijn dood. Levi Ben Gerson ging uit van 1355. John de Muris was het met Levi eens dat binnen 10 jaar de Messias zou komen, vanwege de Jupiter-Saturnus conjunctie met Mars in Waterman.

Arnold van Villanova in zijn prognose voor de komst van de Antichrist gebaseerd op het boek van Daniel, plaatste de tweede komst van de Wereld Verlosser in het jaar 1376. John van Parijs was het met hem eens. De gebeurtenissen van de veertiende eeuw waren de Honderdjarige Oorlog tussen Engeland en Frankrijk, de Zwarte Dood, en het Grote Schisma. Pierre d'Ailly geïnspireerd door het werk van Roger Bacon voorspelde in zijn verhandeling dat de Antichrist zou komen in het jaar 1789, die naar later bleek het begin van de Franse Revolutie was. In 1524 vreesde astrologen de planetaire combinatie met zes planeten in het teken Vissen, met uitzondering van de Maan. Er waren voorspellingen over de komende zondvloed en de komst van een profeet. Maar de zondvloed vond niet plaats in 1524 en de profeet kwam niet. Deze factoren waren de oorzaak dat de roep om hervorming toenam.

Jean Bodin ergerde zich aan de voorspellingen die niet uitgekomen waren en stelde dat bij voorspellingen voortaan alle planeten betrokken moesten worden ook de opposities en eclipsen.

- ***Komen de ideeën van de conjunctie theorie terug bij de buitenplaneten in de moderne mundane astrologie!***

Als resultaat van vorige gegevens werden voorspellingen niet alleen gebruikt bij de Jupiter-Saturnus conjuncties, maar ook in een combinatie van andere planeten en eclipsen. In het proefschrift van Kepler voor het jaar 1602, verwees hij naar de oppositie van Mars-Jupiter in 1596, die samenviel met de nederlaag bij Eger en het bloedbad in Parijs in 1572 ten tijde van de Mars-Saturnus conjunctie. Na zijn eerste almanak in 1644, publiceerde William Lilly vele profetieën van astrologische zienswijze. Met de ontdekking van de buitenplaneten zijn meer planetaire energieën betrokken en het Uranus-Pluto vierkant in combinatie met alle planeten, laten zien hoe men de principes van Masha'allah en Abu Ma'shar tegenwoordig gebruikt.

In april 2014 was het exacte Kardinale Grote Kruis het middelpunt van een totale Maansverduistering en een Zonsverduistering. Voordat dit Grote Kruis vol was, werd op 24 maart 2014 de eerste aankondiging van het Ebola-uitbraak gemeld. De planeten van het Grote Kruis staan op 13 graden in Hoofdttekens en zijn betrokken bij de geboortehoroscopen van de VS, Rusland en Oekraïne.

[In februari 1954 gaf Sovjetleider Nikita Chroesjtsjov een kadootje aan Oekraïne in de vorm van het Krim-schiereiland, die werd al eeuwen bestuurd door Rusland. In maart 2014, had president Poetin een wetsontwerp ingediend en ondertekend om de Krim te annexeren van Oekraïne, dit was het begin van een politiek statement. Wanneer een Maleisische vliegtuig van Amsterdam naar Kuala Lumpur, met 298 mensen aan boord mogelijk werd verwoest door een grond lucht raket in het oosten van Oekraïne, was de Koude Oorlog weer compleet. Het kan worden gezegd dat buitenplaneten cycli ' betrokken zijn bij het ontstaan van een nieuwe staat, religie en historische verandering en zijn van dezelfde orde als de Jupiter-Saturnus cyclus met Mars en eclipsen in het verleden. Alle ingrediënten van de conjunctie astrologie zijn aanwezig in de moderne tijd.

Daarentegen werden vóór 1939 ingress- en nieuwe/volle Maans horoscopen van de hoofdsteden van landen gebruikt, zoals Abu Ma'shar deed. Maar in de jaren 1950, na Charles Carter onderzoek, gebruikten de astrologen een ander voorspellingsmodel waarop de prognose was gebaseerd op de nationale horoscopen van landen die een beter resultaat gaf, hoewel Ingres horoscopen ook nog steeds worden gebruikt.

Inmiddels blijkt dat de geschiedenis zich herhaald in de loop van de tijd. In het jaar 1146 veroverden de moslims Spanje en vormde een kalifaat, iedereen die Joods was werd verdreven. In 2014 vormden de moslims een kalifaat in het Midden-Oosten en worden vergeleken met het Hitler-regime. In het jaar 1348 brak de Zwarte Dood uit, en in november 2013 was het eerste geval van Ebola. Met het einde van de Koude Oorlog in 1989-1992, was er een beeld van vrede, maar nu in 2015, is deze vrede verder weg dan ooit en een nieuwe Koude Oorlog ligt op de loer.

De hedendaagse astrologen kijken bij hun voorspellingen terug naar vorige gebeurtenissen, die niet altijd kunnen helpen om de toekomst te begrijpen of te hervormen. Het kan worden gesteld dat de ideeën en het gebruik van conjunctie theorie als een overleving van Zoroastrian astrologische geschiedenis vertegenwoordigd is in de moderne buitenplaneet mundane astrologie, maar tijden en mensen veranderen, conjuncties werken anders in verschillende contexten, maar hun onderliggende aard blijft hetzelfde.